

The background is a dense, chaotic splatter of red ink or paint on a white surface. In the center, there are three black silhouettes of people running away from the viewer, their forms slightly blurred as if in motion. The overall effect is one of intense, visceral energy.

**SEBASTIAN
FITZEK**

OsemNoc

Psychotriler

EDÍCIA
MIMO ZÁKONA

**SEBASTIAN
FITZEK**

OsemNoc

TATRAN

Z nemeckého originálu Sebastian Fitzek: AchtNacht,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Knaur Verlag,
ein Imprint der Verlagsgruppe
Droemer Knaur GmbH & Co. KG, Mníchov 2017,
preložila Zuzana Kováčiková.
Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2024 ako 5490. publikácia
a 51. zväzok edície Mimo zákona.

Vydanie I.

Prebal a knižnú väzbu navrhol Peter Zentko.
Zodpovedná redaktorka Eva Melichárková
Jazykové redaktorky Beáta Beláková, Kristína Němcová
Technický redaktor Peter Zentko
Sadzba AldoDesign, Bratislava
Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

The book has been negotiated through AVA international GmbH,
Germany (www.avainternational-de).

Copyright © 2017 by Verlagsgruppe Droemer Knaur GmbH & Co. KG,
Munich, Germany

Translation © Zuzana Kováčiková 2024
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2024

ISBN 978-80-222-1582-4

Inšpirované hororovým filmom „Očista“ (The Purge)

Ak poviete veľkú lož
a budete ju dookola opakovať,
ľudia jej nakoniec uveria.

Joseph Goebbels
ríšsky minister propagandy

Toto je skutočný príbeh!*

* Neverte nikomu, kto vám sľubuje pravdu,
kým vám nevyrozpráva svoj príbeh.

Prológ

O mesiac neskôr

„**M**áte telefón.“
Doktor Martin Roth, psychiater s neobyčajne hladkou, na primára až chlapčensky pôsobiacou tvárou, jej chcel podať slúchadlo, ale odrazu dostala strach.

V prvej chvíli sa potešila, že bude počuť iný hlas ako hlasy terapeutov a spoluväzňov, hoci doktor Roth nemal rád, keď tak označovala ostatných pacientov. No vzápätí ju vydesila úzkostná predstava, že už po prvom slove volajúceho jej telefón vzplanie v ruke a popáli jej zjazvenú hlavu. Bála sa, že jej cez ušný bubienok do mozgu vyšľahne ostrý plameň. Samozrejme, vedela, že je to nezmysel. Podľa nej však nie taký veľký ako zvyčajné povery – človek predsa môže vyhrať v lotérii, aj keď rozbil zrkadlo. Alebo spánková víla, o ktorej si v detstve celé roky myslela, že je skutočná. Perfektný výmysel, ktorý jej matka vytiahla vždy, keď sa jej nechcelo čítať rozprávku na dobrú noc. „Ak hneď teraz zhasneš svetlo, spánková víla ti v noci nechá pred dverami prekvapenie. Želaj si niečo!“

Čokoládu.

Raz si zaželala princeznovské šaty, inokedy domček pre báby, no väčšinou sladkosti, pretože malé želania – ako rýchlo zistila – sa niekedy splnili. Matka zrejme nemala dost veľké výtčiky svedomia na to, aby jej splnila aj väčšie.

Keby dnes matka zastala pri jej nemocničnej posteli v uzavretej časti oddelenia 17, pobožkala ju na špičku nosa a spýtala sa jej, čo si želá od spánkovej víly, chytila by ju za ruku ako topiaci sa hľadajúci záchranu a s očami rozšírenými od strachu by zvolala:

„Želám si, aby sa to nikdy nestalo!“

Pánboh vie, že si to želám z celého srdca!

A potom by sa rozplakala, pretože už dávno nemá päť rokov a je priveľká na to, aby verila na želania a zázraky. Hoci presne to by teraz potrebovala.

Zázrak, ktorý by odčinil všetko, čo napáchala a čo nakoniec viedlo k takému veľkému krvipreliatu, hrôze a utrpeniu.

„Ale iba smrť vráti ručičku na nulu.“

Ako jej často hovorieval Oz, a človek naozaj nemusel mať veľa životných skúseností, aby to vedel. Všetko sa raz zničí: chladnička, láska, rozum.

Dnes by už nevedela povedať, kedy ju strach pripravil o rozum.

Alebo áno? Pravdepodobne to bolo v deň, keď boli naposledy v kontakte.

Oz, o ktorom nevedela oveľa viac ako to, že používa ten hlúpy pseudonym, jej krátko pred polnocou v telefóne ukázal svoju pravú tvár, a pritom ani neodhalil svoju identitu.

„Prečo to nezastavíme?“ spýtala sa ho so slzami v očiach, pretože pochopila, že Oz nikdy nemal v úmysle doviesť experiment do pokojného konca. Využil ju. Horšie a brutálnejšie ako ktokoľvek predtým.

„A prečo by sme mali?“ spýtal sa.

„Takto sme to predsa neplánovali!“

„Život nemožno naplánovať, moja malá. Je to poznávací proces. Plynie a my sa prizeráme.“

„Lenže my nie sme pozorovatelia. My sme to vytvorili.“

Oz sa zasmial a jej sa zdalo, že vidí, ako pri tom krúti hlavou.

„Mali sme nápad. A ako tvrdil už Dürrenmatt vo *Fyzikoch*: Nápad, ktorý bol raz vymyslený, nie je možné vziať späť. Aj keby sme teraz prestali, niekto iný by naše dielo dokončil.“

„Ale potom by sme už neboli na vine my.“

„Ale áno. Sme vinní, odkedy sme experiment spustili. Ak niekto zomrie – a to sa stane –, tak iba preto, že sme vrahov priviedli na tú myšlienku.“

„Ale to som nikdy nechcela!“ Triasla sa tak, až jej okolitý svet pripadal ako rozmazaný kamerový záznam. „S tým nemôžem žiť.“

„Obávam sa, že budeš musieť.“

„Prosím ťa.“

„O čo?“

„Zastav to.“

Zasmial sa. „Sme krátko pred zlomom. Teraz predsa nemôžem experiment zastaviť. To ako keby sme zahodili účinnú očkovaciu látku a ani ju predtým neotestovali. Vedecká prerušovaná súlož.“

Očkovacia látka.

Pri tých slovách jej niečo napadlo: „Tak to urobme ako Salk.“

„Ako kto?“

„Jonas Salk. Objavitel' vakcíny proti detskej obrne. Očkovaciu látku, ktorú vyvinul, vyskúšal najskôr na sebe.“

Ticho.

Zjavne tým Oza zaskočila. Možno o tom naozaj premýšľala. Zopakovala do ticha: „Urob to ako Salk. Budeme pokusné králiky.“

Keď konečne odpovedal, v prvej chvíli nemohla uveriť, že naozaj súhlasí.

„To vôbec nie je zlý nápad. Značím si to.“

Prikývla. Uľavilo sa jej, ale aj tak mala strach. Ten ešte narástol, keď Oz dodal: „Tvoje meno je už na zozname.“

Zastavilo sa jej srdce.

„A čo ty?“

„Ja sa nemôžem zúčastniť.“

„Prečo nie?“

Ty zbabelec! Ty zbabelá sviňa!

„Som iný ako ty.“

„Čo nás odlišuje, prosím ťa?“ spýtala sa.

Okrem úprimnosti, vrelosti a srdca?

„Mne sa nechce zomrieť,“ povedal a položil.

A už sa jej nikdy viac neozval.

Ignoroval jej telefonáty.

Aj jej výkriky.

– Keď pred ňou stál muž so slzným sprejom.

– Keď sa jej tesne pri hlave rozbilo sklo.

– Alebo keď jej chcel muž s odpadkovým vrecom na hlave vraziť nôž do oka.

Oz bol pritom po celý čas pri nej. Pozoroval ju. Striehol. Špehoval ju. Tým si bola istá.

Bola si tým rovnako istá, ako vedela, že žiadna spánková víla neexistuje.

A že už nikdy nebude smieť opustiť tento ústav.

Aj keď sa doktor Roth na ňu niekedy pozeral tak, akoby jej rozprávaniu o OsemNoci veril.

Ale možno je iba dobrý herec a myslí si svoje.

Ako by mu to mohla zazlievať?

Sama nedokázala rozlíšiť, či to skutočne zažila, alebo to bola iba perverzná nočná mora.

„Máte telefón,“ zopakoval šeptom doktor Roth. Ešte stále stál pri nej, ale keď sa ponorila do spomienok, úplne naňho zabudla. Konečne si od neho vzala slúchadlo.

„Kto je tam?“ spýtala sa a muž na druhom konci linky sa predstavil falošným menom. Hlas však bol jeho a ona si s úľavou vydýchla.

Vďakabohu. Je to on!

Vďačne sa usmiala na psychiatra.

Urobila dobre, že doktora Rotha poslúchla.

Mal pravdu, keď ju prehováral, aby hovor prijala.

Dočerta, nikdy by si nebola pomyslela, že telefonovať s mŕtvym môže byť taký dobrý pocit.

*You better run
Cause we got guns
(...)
We're killing strangers
So we don't kill the ones that we love*

*(Máme zbrane, tak radšej bež
(...)
Zabíjame cudzincov
a nechávame nažive tých, ktorých milujeme)*

Marilyn Manson
„Killing Strangers“

*Ak skupina ľudí na internete provokuje,
nevedomuje si, čo tým spôsobuje. Jednotlivci sa pridajú,
pretože to robia všetci.*

Herbert Scheithauer, profesor psychológie, Freie Universität Berlin
„Štvanica na YouTube. Miesto pre anonymnú nenávisť“
vyšlo v *Süddeutsche Zeitung*, 14. 12. 2013

*Davy nikdy neprahli po pravde.
Odvracajú sa od skutočnosti, ktorá sa im nepáči,
a radšej zbožňujú klam, keď ich zláka.
Kto ich dokáže oklamať, lahko ich ovládne,
kto sa im snaží veci objasniť, vždy sa stane ich obeťou.*

Gustave Le Bon (1841 – 1931), francúzsky lekár
a zakladateľ psychológie más

1. kapitola

Ben
Pred mesiacom

Benovi sa triasli ruky.

Nebolo to nič nezvyčajné, stávalo sa mu to často. Vždy, keď vedel, že zasa raz stratil kontrolu. Jeho prsty boli ako seizmograf. Nervózne antény predvídajúce otrasy, pri ktorých sa mu opäť prepadne zem pod nohami.

Pritom prišiel načas, aby to tentoraz nepokazil. Zdalo sa však, že sa mu to nepodarilo.

„Je mi ľúto,“ povedal gitarista kapely Lars a jeho melancholický tón sa hodil k jeho smutnému pohľadu baseta.

Ben sa neisto usmial a ukázal na súpravu bicích, ktoré už niekto rozostavil. Tomy čerstvo oprášené a vyleštené, stojany na činely sa vo svetlách hotelového baru leskli ako výfuk novej motorky.

„Viem, že naposledy som to zbabral, ale dnes večer to zvládnem,“ povedal.

Gitarista, ktorý bol zároveň aj lídrom kapely, zahasil cigaretu v popolníku a ľútostivo pokrútil hlavou. „Nejde to, Ben. Mike povedal nie.“

„Je tu?“

Ben sa pozrel na hodinky. *Nie*. Manažér hotela sa tu tak skoro neukáže. Bolo 17.20. Do začiatku vystúpenia zostávalo vyše pol hodiny, no bar bol už otvorený. Pri barovom pulte sa rozprávali a smiali dvaja starší muži v sivých oblekoch a zodratých topánkach. V jednom z kožených rohových boxov, ktoré síce vyzerali pohodlne, no boli tvrdé ako oceľ, si párik vychutnával drink po práci.

To bol problém hotela Travel Star pri výstavisku pod vysie-

lacou vežou. Na prvý pohľad pôsobil ako lepší hotel strednej triedy. Keď sa však človek prizrel bližšie, pochopil dvojhviezdičkové recenzie, ktoré síce chválili prívetivosť personálu, no kritizovali plesnivé škáry v sprchovacom kúte.

To, že Travel Star nie je Adlon, sa dalo vytušiť už z cien – päťdesiatdeväť eur za noc –, aj z toho, že tam každú sobotu vystupovali *Spiders*. Nie práve najslávnejšia kapela na svete. Ani najlepšia cover kapela v Berlíne.

Keď k nim Ben nastúpil ako bubeník, nenávidel sa. Ešte pred štyrmi rokmi hrával svoje vlastné rockové skladby v klube *Quasimodo*. Teraz bol rád, keď mu pri skladbe „Y. M. C. A.“ od *Village People* podnapité publikum nestrielalo do hlavy koktailové čerešne. Stala sa z neho hudobná šľapka. Predával sa ako interpret výťahovej hudby. Ani vo sne by mu nenapadlo, že raz bude o takú mizernú prácu dokonca prosiť. Prítom sa to dalo čakať. Často si myslel, že už klesol na úplné dno, no potom vždy spadol ešte o poschodie nižšie.

„Lars, tú prácu potrebujem. Meškám s výživným. Veď vieš, že moja dcéra...“

„Áno, áno, viem. A to s Julie ma mrzí, naozaj. Ale aj keby som chcel, nejde to. Nechodil si na skúšky, potom čo...“

„Skúšky? Čo chceš skúšať na *Kool & the Gang*?“

„... potom čo si sa na poslednom koncerte povracal vedľa basového bubna. Starec, museli sme prerušiť vystúpenie. Stálo nás to šesťsto eur!“

„Urobil som chybu, hlúpu chybu. Vieš, že odvtedy nepijem. Jednoducho som mal zlý deň. Viac sa to nestane.“

Lars prikývol.

„Presne tak. Viac sa to nestane. Prepáč, kamoš. Už za teba máme náhradu.“

Náhradu.

Keď o štyri minúty neskôr sedel Ben na lavičke pred vchodom do hotela a sledoval, ako zájazdový autobus manévruje po neďalekej autobusovej stanici, pomyslel si, že by to bol celkom dobrý nápis na jeho náhrobný kameň:

*Tu odpočíva Benjamin Rühmann.
Dožil sa iba tridsaťdeväť rokov.
Ale nemajte obavy,
už sme za neho našli náhradu.*

Väčšinou to išlo rýchlo. *Spiders* bola už štvrtá kapela, z ktorej ho vyhodili, ak nerátal *Fast Forward*. Skupinu, ktorú založil a z ktorej odišiel – krátko predtým, ako vydala svoj prvý veľký hit. Prvý z mnohých. *Fast Forward* koncertovali v USA a práve hosťovali v *Tonight Show* v New Yorku.

Posledný rozhovor poskytol pre rubriku ekonomického časopisu „Takmer slávni – ľudia, ktorí sa takmer stali hviezdami“. V článku ho prirovnávali k Tonyemu Chapmanovi, ktorý v roku 1962 v londýnskom *Marquee Club* na prvom oficiálnom koncerte *Rolling Stones* sedel za bicími a krátko nato kapelu dobrovoľne opustil.

„O dobrovoľnom odchode sa v mojom prípade nedá hovoriť,“ povedal Ben nahlas. Staršia dáma, ktorá práve prechádzala okolo, sa naňho začudovane pozrela. Ťahala za sebou hnedý kufor na kolieskach a Ben chvíľu zvažoval, či jej má pomôcť k autobusu. Čelo sa jej lesklo od potu. Nie div, pri tých teplotách. Tropických dní bolo čoraz menej, no v tento augustový deň v Berlíne pravdepodobne neklesnú ani nočné teploty pod dvadsaťosem stupňov Celzia. Iba ak by blížiaci sa búrka priniesla ochladenie. Obloha sa už zaťahovala.

Ben pozoroval takmer pravouhlý mrak s rozstrapkanými okrajmi, ktorý mu pripomínal starý elektrónkový televízor s anténou, a zrazu zacítil v ústach mdlú chuť lacného vína.

Kyslastú spomienku na noc, keď sa nezmyselne, no nie bezdôvodne opil pred televízorom.

Vstal z lavičky a hľadal vo vreckách nohavíc kľúč od auta, keď začul krik.

Vystrašený.

Bolestný.

Podľa všetkého to bol krik veľmi mladej ženy.

2. kapitola

Krik prichádzal z parkoviska na druhej strane cesty pri mestskej diaľnici. Cez bilbordy, ktorými bolo ohradené, ho nebolo dobre vidieť. Keď Ben, hnaný zvedavosťou, došiel do polovice cesty, uvidel ich:

Dievča v bodkovanej sukni. A muža, pred ktorým utekalo.

Aspoň sa o to pokúšalo, ďaleko však nedobehlo, pretože prenasledovateľ, mohutný chlap v teniskách, ho schmatol za dlhé čierne vlasy a surovo strhol dozadu.

Obeť znova prenikavo vykrikla. Zapotácala sa a spadla na zem. Pred maringotkou, ktorá spolu s ďalšími stavebnými vozidlami blokovala takmer celé parkovisko. Patrili k veľkému stavenisku na bulvári Kaiserdamm, kde vyrastala nová predajňa áut. Preto bolo inak rušné parkovisko teraz ľudoprázдне.

„Hej,“ zakričal Ben, keď bez rozmýšľania prešiel cez cestu. Jeho výkrik pohltil zájazdový autobus, ktorý za ním zatrúbil.

Útočník prinútil dievča, aby si pred ním klaklo. Opäť ho schytil za vlasy a vyvrátil mu hlavu dozadu. Strelil dievčaťu facku, až mu odleteli okuliare.

„Hej!“ zakričal znova Ben a dal sa do behu. Útočník s nadváhou ani len nezdvihol zrak, keď k nim Ben dobehol, a napľul dievčaťu do tváre.

Voľnou rukou vybral z puzdra, ktoré mal zavesené na opasku, nejaký predmet.

Dočerta.

Ben si myslel, že je to nôž, a čakal, kedy sa zablysne čepeľ.

Predstavil si, ako muž pretína dievčaťu hrdlo, ako mu steká

krv na bielu blúzku s volánmi a potom na asfalt. Lenže útočník sa zameril na čelo.

„Pusti ju!“ skríkol Ben.

„Čo...?“

Muž krátko zdvihol zrak a až vtedy si Ben všimol, že to nie je muž, ale tínedžer, aj keď mohutnej postavy. Určite však nemal viac ako osemnásť rokov.

Vek aj tak nebol podstatný. Len minulý týždeň dobil pätnásťročný chlapec na Alexandrovom námestí turistu tak, že upadol do kómy.

„Chceš sa pridať?“ spýtal sa Bena, ktorý si všimol, že páchatel' nedrží v ruke nôž, ale čierny zvýrazňovač. Na Benovo prekvapenie sa usmial a naznačil mu, aby podišiel bližšie.

„Len poď, tá štetka to potrebuje!“

Cez nakrátko ostrihané hnedé vlasy mu presvitala pokožka hlavy, na sebe mal tričko s logom Hard Rock Café. Spod neho mu vytrčalo biele šupinovité brucho, ktoré ako mŕtva ryba ovísalo nad pásom džínsov.

Vďaka hlbokému hlasu pôsobil o rok či dva staršie.

Možno mal už dvadsať.

V každom prípade bol starší ako dievčina v sukni a bielych balerínkach, z ktorých jednu stratila na úteku. Ben si tým nebol istý, no zdalo sa mu, že keď vykrikla, v ústach sa jej zaleskol zubný strojček.

„Tak sa iba pozeraj, starec.“

Páchatel' sa sebavedome odvrátil od Bena a opäť sa venoval svojej klačiacej obeti.

„Dúfam, že Diana vytiahne tvoje meno, ty štetka!“

Ben sa to márne snažil pochopiť.

Dievča prižmúrilo oči a vzlykalo, zatiaľ čo mu útočník niečo čarbal na čelo.

„Pusti ju!“ povedal Ben. Ticho. Výhražne.

Rybie brucho sa zasmial. Čelo sa mu lesklo od potu, krátko sa pozrel na Bena a pritom stále držal plačúce dievča za vlasy.

„Hej, starec, uvoľni sa. Všetko je v pohode, okej?“

Ben ani nemihol okom. Ne strácal čas siláckymi či chlácholivými rečami. Bol úplne pokojný. Vrazil dopredu a zlomil chlapovi nos.

Taký bol aspoň plán.

Keďže však už dva roky nevidel žiadne fitnesscentrum zvnútra, jeho päť sa ani len nepriblížila k cieľu.

Rybie brucho pustil vrkoč dievčaťa, urobil krok dozadu a udrel Bena do boku.

Vyrazilo mu dych, ako keď uniká vzduch z prasknutej nafukovačky.

„Už zasa?“ ozvalo sa za ním, keď padal k zemi.

Niekoľko s buchnutím zatvoril dvere auta a Ben vedel, že Rybiemu bruchu prišla posila.

3. kapitola

Musíme sa porozprávať, ocko. Súrne! Myslím, že ti hrozí nebezpečenstvo.“

Úder ho zasiahol tak tvrdo, až sa mu zotmelo pred očami, a niečo v ňom aktivoval: spomienku na Julin posledný odkaz na jeho odkazovači. Akoby to bol samolepiaci lístok, ktorý sa pod vplyvom šoku uvoľnil z pamäti a pomaly padal k zemi.

Ben sa obával, aby úplne nestratil vedomie. Stačil jeden ďalší úder alebo kopanec a svet medzi diaľnicou a centrálnou autobusovou stanicou by pozoroval z polohy ležmo.

Napodobnil dievča vedľa seba a kľakol si. Prehnutý v páse kašľal a to málo vzduchu, čo sa mu podarilo nasať do páliačich pľúc, chutilo po špine a spálenej gume.

Počul buchnúť ďalšie dvere. Ďalšie kroky. Posila sa rozrastala.

Benova situácia bola taká žalostná, až sa takmer rozosmial.
Ja a hrať sa na hrdinu?

Tak ako mnoho vecí v jeho živote, aj toto bol zlý nápad.

Dievča mu nepomôže, ani keď ho už pustili. Bolo malé a chudé a samo nemalo dosť síl, aby vstalo zo zeme.

Ale určite malo mobil.

Možno zavolá na políciu.

A keď...

Nie, nemôže sa spoliehať na cudziu pomoc. Útočníka musí poraziť sám. Nejak. Ak sa mu to podarí, ostatní utečú.

Vždy to tak je.

Hral už na mnohých hudobných festivaloch, kde mladiství pod vplyvom alkoholu vyhľadávali konflikty s usporiadateľ-

mi, a často videl, ako sa vyčínajúci nasledovatelia rozprchlí na všetky strany, len čo ich vodcu vyradili z boja. Lenže pokiaľ išlo o pomer síl, Ben bol na tom ešte horšie ako predtým.

Zbadal nad sebou tieň a inštinktívne zdvihol ruku na obranu.

„Bol to reflex,“ počul povedať Rybie brucho.

Opäť počul buchnúť dvere auta a so zvukom štartujúceho motora mu zavial do tváre teplý oblak výfukového dymu.

Chcú ma prejsť, prebleslo mu hlavou a otvoril oči. Medzi hviezdíčkami tancujúcimi vo svojom zornom poli sa snažil rozoznať poznávaciu značku SUV.

... na čo by ti to bolo, keď z teba aj tak urobia placku...

Auto však odišlo opačným smerom. Preč od neho.

Ben sa prekvapene pozrel na dievča, ktoré sa medzitým pozviechalo zo zeme a oprašovalo si sukňu. Plakalo.

„Hej, maličká,“ povedal najprívítivejšie, ako vedel. Vstal a nsmelo sa približoval k dievčaťu ako človek prikrádajúci sa k nedôverčivej mačke.

Zblízka si všimol, že aj jeho vek je ťažké odhadnúť.

Malo postavu štrnásťročného dievčaťa, no jeho oči boli staršie ako Benove. Vyzerali, akoby už videli dosť zla na celý život.

Ako tmavé diery po guľkách, zasadené do celkom peknej tváre s malým vyhrnutým noštekcom, plnými, trochu popraskanými perami a vysokým čelom, na ktoré mu Rybie brucho napísalo čierne číslo.

Trochu rozmazanú, nedokončenú, ale jednoznačnú osmičku.

„Prečo ti to urobil?“ spýtal sa Ben.

Vytiahol z vrečka nohavíc mobil a rozmyšľal, či má zavolať na políciu. Veľmi sa mu do toho nechcelo. 110 nemal medzi číslami skrátenej voľby, odkedy naňho bývalý prenajímateľ podal trestné oznámenie za neplatenie nájomného. Bol to ďalší dôvod, prečo nemal trvalé bydlisko a platil svojej bývalej manželke výživné v hotovosti. Na výpise z jeho bankového účtu bolo toľko červených čísiel, že vždy keď ho banka vytlačila, musela vymeniť farebnú náplň do tlačiarne.

„Doparoma,“ prehovorilo po prvý raz dievča. Triaslo sa na celom tele, nie div, po tom, čo zažilo. Ben mu chcel podať ruku. Vziať ho do náručia a povedať mu, že všetko bude v poriadku.

K tomu sa však nedostal, pretože dievča si zotrela osmičku z čela slinami, ktoré jej Rybie brucho naplňul do tváre, a potom sa oborilo na Bena: „Doriti, človeče! Dlhuješ mi sto eur!“

4. kapitola

Public... čo?“

„Disgrace. Public disgrace,“ vysvetlilo dievča. Vybralo si z úst zubný strojček a hodilo ho na zem k okuliarom, ktoré mu odleteli, keď mu Rybie brucho strelil facku.

Ben nechápavo sledoval zázračnú premenu.

Z dievčaťa sa stala mladá žena. Z obete rozčúlená fúria.

Verejná potupa, preložil si v duchu, no aj tak nerozumel, čo sa mu snaží vysvetliť.

„Dovoliš, aby s tebou takto zaobchádzali?“

Na verejnosti?

Vietor privial z diaľničného mosta zvuky zrýchľujúcej motorčky.

„Je to forma sadomasochizmu,“ objasnila a každé jedno slovo zdôraznila, akoby sa rozprávala so sluchovo postihnutým.

„Nikdy si o tom nepočul?“

„Nie, je mi ľúto. Zjavne mám medzery vo vzdelaní.“

„To som si všimla.“

Ben vedel, že niektorí ľudia fantazirujú o znásilnení, a tušil, že pornopriemysel uspokojuje tento trend napríklad aj fetišistickými filmami, ktoré sú akoby náhodou natočené na parkovisku. Nikdy však nesníval o tom, že si v takom filme nedobrovoľne zahrá vedľajšiu úlohu.

„Tí v aute mali kameru?“

„Áno. A teraz sa vyparili aj s mojimi prachmi, lebo si im prekazil natáčanie, ty kretén.“

Ben si počúchal miesto, kde ho zasiahol Rybie brucho, a tiež sa rozčúľil.

„Okej, chápem, že nemôžete oficiálne žiadať o povolenie na natáčanie. A rozhodne nie som prudérny. Žijeme v slobodnej krajine, každý nech si robí, čo chce. Ale čo, doparoma, má znamenať tá osmička? Je to nejaké znamenie alebo čo?“

Mykla plecami. „Bol to nápad toho trafeného režiséra. Chcel využiť šialenstvo okolo OsemNoci na reklamu.“

Žena vrhla pohľad na hodinky na zápästí a náhle zner-vóznela.

„Musím ísť,“ oznámila a zvrtila sa na odchod. „Doma ma čaká dcéra.“

„Moment. OsemNoc?“

Ben to slovo už niekde počul. Jeho zvuk rozochvel strunu v najzadnejšom zákutí jeho mozgu, jemne, sotva badateľne.

„Čo je OsemNoc?“ spýtal sa ženy, ktorá naňho zazrela, ako-by si nebola istá, či si z nej utahuje, alebo či je slabomyseľný.

„Človeče...“ pokrútila hlavou, „... z ktorej planéty si prišiel?“